

Barátaimmal Harkányban

Ez a kép Harkányban készült egy kiránduláson. A képen az első sorban jobbra Irma van, balra Magda, középen István, aki később Magdi férje lett. Irma nagyon régi ismerős, a nagymamám mellett lakott, úgyhogy már hatéves korunk óta ismerjük egymást. Ő most Pesten van. Ez a másik lány Magdi, ő is édesanyámnál dolgozott, és ő István, aki az akkori udvarlója volt, aztán a férje lett. Egyik sem él már. Ha jól tudom, akkor a háttérben ennek a fiúnak volt a testvére. Ő is jött -- de nem látom biztosan. Én meg ott állok Irma mögött.

Ez egy baráti társaság, akikkel sokat kirándultunk. A képet is valaki a társaságból készíthette. Nálunk, a varrodában dolgoztak legtöbben. Család volt mindig, akik nálunk dolgoztak. Mindig változott a létszám, mert a tanuló lányok két évig voltak, aztán úgy mondták, hogy fölszabadultak, segédek lettek, volt, aki elment, aztán másik jött megint, úgyhogy nem is tudom tényleg, hányan fordultak meg így nálunk. Egyszerre két segéd és két tanuló lány dolgozott édesanyámnak, de összességében többen voltak. Egy-egy alkalommal elmentük együtt kirándulni vagy strandra, például Harkányba. S ezzel a társasággal megmaradt a kapcsolat valamennyire. Mikor a deportálásból hazajöttem, akkor is találkoztam velük. A legtöbben keresztények voltak.

Harkányt soha nem szerettem a szaga miatt, kénes szaga volt, de hát lementünk, mindegy, közel volt, vonattal lehetett menni. Olyan jó társaság volt, olyan egynapos, rövid kirándulások voltak ezek.

Akkor az volt divat, a pöttyös szoknya, fehér blúz és piros széles öv. Látszik, mintha egyenruha lett volna. Rengetegen jártak abban. Ha jól tudom, akkor világoskék alapon fehér pöttyös szoknya volt, húzott szoknya, parasztszoknyának mondtuk akkor. Mivel varrolányok voltak, meg tudták csinálni maguknak. Nem volt olyan drága: kartonból volt az öv, és ki volt bélelve, mert általában a piros anyagok fogni szoktak. Olyan karcsú dereka volt mindegyiknek, hogy az megállt. Széles övek voltak, tíz-tizenkét centisek. Magdinak (első sor baloldalt) meg be van kötve a feje -- turbánnak

mondták, ami a fején van: megkötötték és betűrték hátul, és az megállt az ember fején, elől meg volt egy ekkora gümeccs. Én csak télen hordtam ilyet. Nem szerettem a fejemen viselni nagyon. Amikor divat volt, télen is turbánt kötöttünk. Nem csak így kendőből, hanem széles szövetből vagy kötött anyagokból.